

Μπερτράντ Σασουά (Bertrand Sasso), Βέλγιο – (πρώην μέλος της οργάνωσης Μαχόμενοι Κομμουνιστικοί Πυρήνες)

-Ταυτοποίηση μάρτυρα-

Δεν έρχομαι εδώ κρύβοντας την ταυτότητά μου.

Στα μέλη αυτού του δικαστηρίου, λέω: είστε εχθροί μου. Δεν έχετε καμία νομιμότητα να δικάζετε τους αγωνιστές και τους υποστηρικτές του «Επαναστατικού Αγώνα», και θα έρθει μια στιγμή που θα γίνει φανερό στα μάτια όλων ότι η νομιμότητα, η τιμή, η αληθινή ενσάρκωση του ελληνικού λαού βρισκόταν σε αυτό το εδώλιο των κατηγορουμένων, ενώ το δικαστήριο ενσάρκωνε τα συμφέροντα της κλίκας που αιματοκυλίζει τον λαό της και πουλάει τη χώρα της.

Ο ιμπεριαλισμός είναι συγχρόνως αυτή η εποχή και αυτό το πλέγμα κοινωνικών και ιστορικών σχέσεων όπου η αστική κοινωνία μετατρέπεται στο αντίθετό της τη στιγμή ακριβώς που φτάνει στην κατάληξή της.

Είναι η εποχή όπου ο ανταγωνισμός καταλήγει στα μονοπώλια, που είναι η ίδια η πεμπουσία του μη ανταγωνισμού.

Είναι η εποχή που οι δημοκρατικές ελευθερίες καταλήγουν, περνώντας από τον κοινοβουλευτισμό, σε μια εξουσία ολοκληρωτικά αποκομμένη από τον λαό και από τα συμφέροντά του.

Είναι η εποχή που το εθνικό κράτος επιβάλλεται, παντού και ολοκληρωτικά, ως η πρωταρχική μορφή του πολιτικού, αλλά την ίδια στιγμή είναι η εποχή που το κράτος αυτό δεν έχει πια άλλη λειτουργία εκτός από το να υπακούει στις διαταγές της διεθνούς ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης.

- Είναι επίσης η εποχή όπου το κράτος δικαίου και το αστικό δίκαιο, έχοντας φτάσει στην τελειοποίησή τους χάρη σε μια «δικαστικοποίηση της κοινωνίας» (όπου τα δικαστήρια αποφαινόνται για κάθε συμβάν της κοινωνικής ζωής), γελοιοποιούν όλες τις ιδρυτικές αξίες τους, τις αξίες του ρωμαϊκού δικαίου τις οποίες αναμόρφωσε η επαναστατική αστική τάξη του 19ου αιώνα.

Και θα ήθελα να διευκρινίσω εν συντομία αυτό το τελευταίο σημείο.

Χωρίς να μιλήσουμε καν για τη νομιμοποίηση των βασανιστηρίων στο Γκουαντάναμο, η καθημερινότητα των πολιτικών δικών στις ιμπεριαλιστικές χώρες είναι η αντιστροφή του τεκμηρίου αθωότητας, είναι η χρήση της προληπτικής κράτησης ως μέσου πίεσης, είναι η άρνηση του habeas corpus και της ιδιωτικότητας.

Ωστόσο, η άσκηση της ταξικής δικαιοσύνης βασίζεται σε έναν τέτοιο όγκο νόμων, κανονισμών, δικονομίας, ενταλμάτων, οδηγιών, κ.ο.κ., ώστε καταφέρνει να δώσει την εντύπωση ότι είναι συνεκτική και ότι βασίζεται στις διακηρυγμένες αρχές της.

Μερικές φορές, όμως, αυτό το τεράστιο συνονθύλευμα δεν καταφέρνει να κρύψει τη γυμνή αλήθεια της ταξικής δικαιοσύνης: ενός οργάνου χωρίς ψυχή και χωρίς αρχές, στην υπηρεσία της τήρησης της τάξης.

Διαβάζοντας μια παλιά δήλωση της συντρόφισσας Πόλας Ρούπα, διασκέδασα διαπιστώνοντας ότι ένα ελληνικό δικαστήριο είχε επανεφεύρει το νομικό κατασκευάσμα που χρησιμοποίησε και η βελγική δικαιοσύνη ενάντια στους Μαχόμενους Κομμουνιστικούς Πυρήνες.

Πράγματι, στη «δική μας» δίκη, η βελγική δικαιοσύνη, για να παρακάμψει τον νόμο που όριζε τον πολιτικό χαρακτήρα ενός αδικήματος ως προσβολή της ασφάλειας του κράτους, είχε διακηρύξει ότι εφόσον το κράτος δεν είχε «προσβληθεί» στ' αλήθεια, έπρεπε να απορριφθεί ο πολιτικός χαρακτήρας των πράξεων.

Βεβαίως, αν ακολουθήσουμε αυτή τη λογική, το κράτος δεν «προσβάλλεται» στ' αλήθεια παρά μόνο όταν ανατραπεί. Πλέον, όσο διατηρείται αυτό το κράτος, δεν είναι δυνατό κανένα πολιτικό αδίκημα, και ο νόμος που προβλέπει την ύπαρξή του είναι καταδικασμένος να μην εφαρμόζεται. Κι όμως, ο νόμος αυτός έχει εφαρμοστεί, στην ουσία όμως από αστούς για αστούς. Από τη στιγμή που δεν αντιπαρατίθενται μερίδες της αστικής τάξης, αλλά εξεγείρονται οι καταπιεσμένοι, ο πολιτικός χαρακτήρας ενός αδικήματος γίνεται από ελαφρυντικό επιβαρυντικό στοιχείο.

Το πώς καταφέρνει η δικαιοσύνη να καταδικάζει πιο αυστηρά τους πολιτικούς κρατούμενους από ποινικούς, φροντίζοντας ταυτόχρονα να μην τους αναγνωρίζει ως πολιτικούς κρατούμενους, το

βλέπουμε πολύ καλά σε αυτή τη δίκη, καθώς η ελληνική δικαιοσύνη κατηγορεί τους συντρόφους ότι έφτιαξαν μια οργάνωση που αποσκοπούσε στην «ανατροπή ή τουλάχιστον στη διασάλευση της κοινωνικής τάξης της χώρας», ενώ την ίδια στιγμή τους αρνείται τον πολιτικό τους χαρακτήρα. Αυτός ο χονδροειδής παραλογισμός δείχνει μέχρι ποιου σημείου έχουν γίνει φάρσες οι δίκες και μέχρι ποιου σημείου η εργαλειοποίηση της δικαστικής εξουσίας από την αντεπανástαση έχει εκκενώσει το αστικό δίκαιο από ένα περιεχόμενο που δεν προοριζόταν για τους καταπιεσμένους. Το κράτος δικαίου έχει μετασηματιστεί σε μια μόνιμη «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», όπου από την πλευρά του κράτους όλα είναι νόμιμα, ακόμα και τα βασανιστήρια, επειδή οι βουλευτές παράγουν νόμους κατά παραγγελία της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης χωρίς να εκδηλώνεται κάποια διαφωνία μεταξύ τους, χωρίς να υπάρχουν αντιπαραθέσεις μεταξύ τους, μερικές φορές χωρίς να μπαίνουν καν στον κόπο να διαβάσουν το κείμενο των νόμων τους οποίους ψηφίζουν. Όσοι παριστάνουν ότι μπορούν να χρησιμοποιήσουν τους μηχανισμούς αυτού του συστήματος για να αλλάξουν το σύστημα διαπράττουν την πιο κοινή απάτη. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε από τα μέσα ένα σύστημα τόσο επεξεργασμένο, τόσο ολοκληρωμένο. Πρέπει να το διαρρήξουμε, και γι' αυτό πρέπει να του επιτεθούμε, άρα και να έρθουμε αντιμέτωποι με τις δυνάμεις που το υπερασπίζονται, και προπάντων με τις ένοπλες δυνάμεις του.

Οι επαναστάτες έχουν να αντιμετωπίσουν αυτή τη διπλή πραγματικότητα: την ανυπαρξία επαναστατικής κινητοποίησης στις μάζες και την ιστορική αναγκαιότητα αυτής της διάστασης. Παρά τις πολλές εμπειρικές διαφορές, υπάρχει και στο Βέλγιο όπως και στην Ελλάδα, και πριν από τριάντα χρόνια και σήμερα, μια αναντιστοιχία ανάμεσα στις αντικειμενικές συνθήκες που ευνοούν την κοινωνική επανάσταση και τις σε μεγάλο βαθμό ανεπαρκείς υποκειμενικές συνθήκες. Το γεγονός ότι ο καπιταλισμός δεν έχει πρόβλημα αλλά είναι το πρόβλημα, το γεγονός ότι ο ίδιος έχει δημιουργήσει τις συνθήκες της ανατροπής του, το γεγονός ότι η κοινωνική επανάσταση είναι εφικτή και αναγκαία, ακόμα δεν έχει διαποτίσει αρκετά τη συνείδηση της κοινωνίας.

Οι δυνάμεις του λαού είναι απείρως ισχυρότερες από τις δυνάμεις του καθεστώτος· το πρόβλημα των επαναστατών είναι κατ' αρχάς να βοηθήσουν τους καταπιεσμένους να συνειδητοποιήσουν τη δύναμή τους, να συνειδητοποιήσουν ότι έχουν τα μέσα να βάλουν τέλος στην καταπίεσή τους. Έτσι λοιπόν μπορούμε να καταλάβουμε την πρακτική των Μαχόμενων Κομμουνιστικών Πυρήνων και του «Επαναστατικού Αγώνα».

Η ένοπλη προπαγάνδα δεν είναι απλώς λόγια, είναι επίσης, και προπάντων, η απόδειξη ότι είναι εφικτό να επιτίθεται νικηφόρα στον εχθρό, ότι είναι ζήτημα απόφασης, αποφασιστικότητας και οργάνωσης.

Η πρακτική αυτή εμφανίστηκε με τη σύγχρονη μορφή της στα τέλη της δεκαετίας του 1960 και στις αρχές της δεκαετίας του 1970, ιδίως στην Ουρουγουάη, με το Κίνημα Εθνικής Απελευθέρωσης των Τουπαμάρος. Αναπτύχθηκε στην Ευρώπη, ιδίως από τη Φράξια Κόκκινος Στρατός (RAF) και από τις Ερυθρές Ταξιαρχίες. Οι τελευταίες κατάφεραν να κάνουν τη σύνθεση ανάμεσα σε αυτή την αναγκαία πρακτική και την κληρονομιά του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, του αυθεντικού μαρξισμού-λενινισμού. Η οργάνωση στην οποία ήμουν μέλος, οι Μαχόμενοι Κομμουνιστικοί Πυρήνες, ήταν κατά κάποιον τρόπο μια οργάνωση «δεύτερης γενιάς». Φτιάχτηκε στη βάση της εμπειρίας οργανώσεων όπως η Φράξια Κόκκινος Στρατός και οι Ερυθρές Ταξιαρχίες. Προσπαθήσαμε να κάνουμε τον κριτικό απολογισμό αυτών των εμπειριών και συγχρόνως να τις μεταφέρουμε στο ιδιαίτερο πεδίο του Βελγίου της δεκαετίας του 1980.

Όλη η ιστορία του επαναστατικού κινήματος συντίθεται από αυτά τα στάδια που αποτελούν συγχρόνως συνέχειες και ρήξεις. Κάθε πρόοδος του επαναστατικού αγώνα είναι αποτέλεσμα του κριτικού απολογισμού της προηγούμενης εμπειρίας. Το μόνο ερώτημα για τους επαναστάτες είναι πώς να ξεπεράσουν τα όρια του παρελθόντος για να δώσουν ζωή στο επαναστατικό πρόταγμα στο πιο προχωρημένο του σημείο.

Η πάλη του «Επαναστατικού Αγώνα» στην Ελλάδα, παρόλο που καθορίστηκε αυστηρά από τις αναρχικές βάσεις και προοπτικές του, και παρόλο που καθορίστηκε εξολοκλήρου από την ιδιαίτερη συνθήκη της Ελλάδας, εντάσσεται σε μια κοινή ιστορία που έχει πλούσιο παρελθόν και ακόμα πλουσιότερο μέλλον.

Εισερχόμενη σε αυτήν ακριβώς τη συνέχεια, η δική μας οργάνωση κατάφερε να ωθήσει μακρύτερα

την επαναστατική πρωτοβουλία της εποχής στο Βέλγιο, πραγματοποιώντας 20 περίπου ενέργειες ένοπλης προπαγάνδας, με στόχους τα σχέδια ιμπεριαλιστικού πολέμου και τις νεόκοπες τότε νεοφιλελεύθερες πολιτικές που, ήδη από την εποχή εκείνη, στρέφονταν ενάντια στους μισθούς, ενάντια στους νόμους που προστάτευαν τους εργαζόμενους.

Όπως ο «Επαναστατικός Αγώνας» στην Ελλάδα, έτσι και οι Μαχόμενοι Κομμουνιστικοί Πυρήνες έκαναν επιθέσεις σε μεγάλες τράπεζες, ενάντια στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, την πολιτική εξουσία και τις κατασταλτικές της δυνάμεις. Η ταύτιση των στόχων των Μαχόμενων Κομμουνιστικών Πυρήνων και του «Επαναστατικού Αγώνα» δεν προκαλεί έκπληξη.

Οι στόχοι αυτοί αντιπροσωπεύουν τους μεγάλους άξονες αγώνα και κινητοποίησης των

επαναστατικών δυνάμεων σε περίοδο συστημικής κρίσης του καπιταλισμού: το μεγάλο κεφάλαιο (και ιδίως το χρηματοοικονομικό κεφάλαιο, τη χαρακτηριστική μορφή του κεφαλαίου στο απώτατο στάδιο της ανάπτυξής του), τον ιμπεριαλισμό, με σημαντικότερο και πιο επιθετικό εκφραστή του τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, και τις εθνικές και διεθνείς πολιτικές δομές που επιβάλλουν στην κοινωνία τα διατάγματα της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης.

Η δράση των Μαχόμενων Κομμουνιστικών Πυρήνων αναπτύχθηκε στο ξεκίνημα της συστημικής κρίσης του καπιταλισμού· η δράση του «Επαναστατικού Αγώνα» αναπτύχθηκε στα πιο οξυμένα (μέχρι σήμερα) σημεία αυτής της κρίσης. Ο κατεπείγων χαρακτήρας της δράσης έχει γίνει ακόμα πιο έντονος, αλλά οι ανάγκες είναι οι ίδιες. Να ζωογονήσουμε, να εκθέσουμε, να καταξιώσουμε την επαναστατική αλλαγή με την επαναστατική πρακτική. Να δείξουμε ότι είναι εφικτό να πετύχουμε νίκες επί του εχθρού, αρκεί να μην υποχωρήσουμε μπροστά στην ένοπλη σύγκρουση, αρκεί να οργανωθούμε για να αντισταθούμε στις επιθέσεις της καταστολής.

Δεν έρχομαι εδώ κρύβοντας την ταυτότητά μου.

Είμαι στρατευμένος μαρξιστής-λενινιστής, και γι' αυτό οι διαφορές μου με τους συντρόφους του «Επαναστατικού Αγώνα» είναι σημαντικές. Τους ευχαριστώ που ξεπέρασαν αυτές τις διαφορές μας και με κάλεσαν ως μάρτυρα σε αυτή τη σημαντική πολιτική μάχη που αποτελεί η δική τους. Με χαρά ανταποκρίθηκα σε αυτό τους το κάλεσμα, γιατί αυτή η πολύ μικρή πράξη αλληλεγγύης μου επιτρέπει επίσης –έτσι ελπίζω τουλάχιστον– να υπερασπιστώ κάπως την τιμή των κομμουνιστών.

Το καταθλιπτικό θέαμα των κατασταλτικών μονάδων του ΚΚΕ να προστατεύουν το κοινοβούλιο, να συνδιαλέγονται με την αστυνομία και να επιτίθενται σε επαναστάτες διαδηλωτές δεν είναι, αλίμονο, και τόσο πρωτόγνωρο. Παντού, λίγο-πολύ, το κομμουνιστικό κίνημα γέννησε τέτοιες ιδεολογικά και πολιτικά εκφυλισμένες δυνάμεις. Δυνάμεις ανίκανες να δουν την επαναστατική αξία των αναρχικών συντρόφων επειδή οι ίδιες δεν έχουν πια καμία επαναστατική προοπτική. Όλες αυτές τις δυνάμεις που φωνάζουν για «προβοκάτσια» επειδή δεν μπορούν να υποστηρίξουν την παραμικρή ρήξη με το σύστημα, αυτές τις δυνάμεις που φωνάζουν για «τυχοδιωκτισμό» επειδή είναι ανίκανες να πάρουν το παραμικρό ρίσκο, αυτές τις δυνάμεις που φωνάζουν για «λογικές πρωτοπορίες» επειδή έχουν εγκλωβιστεί σε θέση οπισθοφυλακής.

Τέτοιες δυνάμεις έχουν γυρίσει οριστικά την πλάτη στον επαναστατικό μαρξισμό. Έχουν κρατήσει επιμελώς τη γλώσσα του, τα τελετουργικά του, τις μορφές του, για να συγκαλύψουν την προδοσία των αρχών του – με πρώτη, το καθήκον της ενότητας των καταπιεσμένων ενάντια στους καταπιεστές.

Είναι δύσκολο να πάρει θέση κανείς σήμερα ως κομμουνιστής λόγω του βάρους των προδοσιών των διαφόρων αυτών εξωνημένων και ρεβιζιονιστών. Ακόμα και η κληρονομιά που φέρουμε εμείς δεν είναι απαλλαγμένη από λάθη, τραγικά μερικές φορές. Ίδιον όμως μιας κληρονομιάς είναι επίσης να χρησιμεύει ως μάθημα, και έτσι ακριβώς, πέρα από τις σημερινές διαφορές, πάνω από τις παλιές αντιπαλότητες, θέλω να χαιρετίσω σήμερα, χωρίς καμιά επιφύλαξη, τους αναρχικούς αγωνιστές της επαναστατικής οργάνωσης «Επαναστατικός Αγώνας», αποτεινώντας φόρο τιμής στην ποιότητα, τον ριζοσπαστισμό, την ευφυΐα και την ακεραιότητα της στράτευσής τους· θέλω να τους ευχαριστήσω με αυτό τον τρόπο γιατί μεταμόρφωσαν τα πάντα, ακόμα και την καταστολή και αυτή τη δίκη-θέαμα, σε πηγή δύναμης και ελπίδας για τους καταπιεσμένους όλου του κόσμου.

Ζήτω ο επαναστατικός αγώνας!

Τιμή στον σύντροφο Λάμπρο Φούντα!

Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε!

Πρόεδρος: Έχετε κάποια προσωπική γνωριμία με κάποιον εκ των κυριών κατηγορουμένων που σας πρότειναν ως μάρτυρα;

Μπερτράντ: Στις αρχές της δεκαετίας του '90, είχα ανταλλάξει μια σειρά αποστολών με τον Νίκο Μαζιώτη που επίσης τότε βρισκόταν στη φυλακή. Είχαμε δουλέψει μαζί για να φτιάξουμε ένα κοινό μέτωπο φυλακισμένων επαναστατών. Αυτή η πρωτοβουλία είχε συνενώσει περίπου 150 αγωνιστές από διάφορες πόλεις από το Βέλγιο, τη Γαλλία, την Ισπανία, την Ιταλία.

Πριν από ενάμιση χρόνο περίπου ανταποκρίθηκα στο διεθνές κάλεσμα αλληλεγγύης που είχε απευθύνει ο Επαναστατικός Αγώνας. Ήρθα στην Ελλάδα απεσταλμένος της οργάνωσης αλληλεγγύης Κόκκινη Βοήθεια και με αυτή την ιδιότητα ήρθα αρκετές φορές και έτσι γνώρισα τους κατηγορούμενους. Ο τρόπος με τον οποίον αντιμετώπισαν τις κατηγορίες και οργανώθηκαν συλλογικά οι κατηγορούμενοι της οργάνωσης “Επαναστατικός Αγώνας” είχε προκαλέσει αίσθηση στην Ευρώπη και προκάλεσε ένα διεθνές κίνημα αλληλεγγύης.

Πρόεδρος: Τί παιδεία έχετε; Τί έχετε σπουδάσει;

Μπερτράντ: Δευτεροβάθμια εκπαίδευση

Φυτράκης: Πόσα χρόνια μείνατε στην καπιταλιστική Ευρώπη κρατούμενος για τις ιδέες σας;

Μπερτράντ: Έμεινα κρατούμενος 15 χρόνια.

Φυτράκης: Τί πιστεύετε για την προοπτική του κινήματος ενόψει της συστημικής κρίσης που έχει το καπιταλιστικό σύστημα, τί θα απογίνει;

Μπερτράντ: Η εξέλιξη της καπιταλιστικής κρίσης είναι τέτοια που τα πράγματα δεν μπορούν να μείνουν με κανέναν τρόπο όπως είναι. Είτε το κοινωνικό κίνημα θα προτείνει μια επαναστατική εναλλακτική, είτε -αν το κάνει και αποτύχει- θα κυλήσουμε στη βαρβαρότητα και τον φασισμό. Δεν υπάρχει καμία ενδιάμεση λύση μεταξύ των δύο. Ο καθένας, όλος ο κόσμος πρέπει να διαλέξει το στρατόπεδό του.

Βαγιανού: Κύριες μάρτυρα επισημάνετε έντονα το ζήτημα της βίαιης αποπολιτικοποίησης πολιτικών πράξεων για τις οποίες δικάζονται διάφοροι άνθρωποι και στην Ευρώπη και στο Βέλγιο. Αυτό πήρε δραματικές διαστάσεις παντού, φαντάζομαι και στη χώρα σας, όταν κηρύχθηκε ο λεγόμενος πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία από τον Μπους και την Αμερική. Αυτή τάση επομένως που κυριάρχησε σε όλες τις χώρες θα έλεγα έχει αλλάξει και στη δική σας χώρα τον χαρακτήρα του ποινικού δικαίου και της αντιμετώπισης από τα δικαστήρια; Δηλαδή των φιλελεύθερων κατακτήσεων του ποινικού δικαίου.

Μπερτράντ: Ναι, απολύτως. Να δώσω ένα παράδειγμα. Το αδίκημα της τρομοκρατίας δεν υπήρχε καθόλου στο βελγικό δίκαιο. Στη βελγική νομοθεσία ο ποινικός κώδικας αρκούσε για να απαγγελθούν κατηγορίες, για περιστατικά όπως τοποθέτηση βόμβας, φθορές, εκρήξεις κτλ. Μετα όμως την 11η Σεπτεμβρίου 2001 επιβλήθηκε στις ευρωπαϊκές χώρες και συμπεριλήφθηκε το αδίκημα της τρομοκρατίας στην ποινική νομοθεσία. Και στο Βέλγιο ψηφίστηκε χωρίς καμία συζήτηση.

Αυτή η εξέλιξη αύξησε δραματικά την καταστολή. Επιπλέον για την ίδια πράξη π.χ για την τοποθέτηση βόμβας, η προσθήκη κατηγορίας της τρομοκρατίας αυξάνει πάρα πολύ την ποινή ενώ αν το περιστατικό εμπίπτει στους ποινικούς νόμους, οι ποινές είναι πολύ μικρότερες. Το ίδιο ισχύει όταν το κίνητρο δεν είναι ατομικό αλλά πολιτικό. τότε καταχωρείτε στο ποινικό δίκαιο ως επιβαρυντικό στοιχείο. Το ίδιο ισχύει για τους κανονισμούς της φυλακής, και αλλού.

Βαγιανού: Αυτή η εντατικοποίηση και η βίαιη αποπολιτικοποίηση των πράξεων αυτών και η διαρκώς αυξανόμενη εντατικοποίηση της καταστολής σε πράξεις πολιτικές .... νομίζετε ότι συνδέονται με την παγκόσμια κρίση σοβαρή στην ιστορία, τα ευρωπαϊκά κράτη αλλά και στην Αμερική. Εννοώ την παγκόσμια οικονομική κρίση του συστήματος όπως αυτή ξετυλίγεται. Και ποιά είναι η σχέση αυτών των δυο στη χώρα σας: των αγώνων από τη μια πλευρά ενάντια σε αυτό το φαινόμενο της κρίσης και της καταστολής από την άλλη.

Μπερτράντ: Ναι, είδαμε στο Βέλγιο με την ριζοσπαστικοποίηση των εργατικών αγώνων απέναντι στην κρίση να επανέρχονται στο προσκήνιο και να χρησιμοποιούνται ξανά, νόμοι που δεν είχαν χρησιμοποιηθεί από τον 19ο αιώνα. Όπως και η νέα νομοθεσία περί τρομοκρατίας που εφαρμόστηκε επίσης ενάντια στα κοινωνικά κινήματα. Υπάρχουν ακόμα κάποιες αντιστάσεις από την πλευρά κάποιων δικαστηρίων, ένας αναστοχασμός και ένα ενδιαφέρον των δικαστικών αρχών να μην υπογράφουν απλώς οτιδήποτε τους παραδίδει η αστυνομία για συντεχνιακούς λόγους κυρίως και για να διατηρούν την εξουσία τους, αλλά η τάση είναι σαφώς υπαρκτή και έντονη.

Βαγιανού: Μας είπατε ότι η ιδεολογική γνωριμία σας με τον Νίκο Μαζιώτη χρονολογείτε από τη δεκαετία του '90, όταν ως κρατούμενοι και οι δυο, ως φυλακισμένοι ανταλλάξατε πολιτικές όψεις, επιστολές και λοιπά. Σε όλη αυτή τη διαδρομή της ιδεολογικής επαφής σας, από τα κείμενα των ανθρώπων που διαβάσατε τώρα όταν κληθήκατε να παραστείτε ως μάρτυρας και να εκφράσετε την αλληλεγγύη σας, σας δημιουργήθηκε οποιαδήποτε άποψη ότι ο Νίκος Μαζιώτης και οι σύντροφοί του που ανέλαβαν την πολιτική ευθύνη έχουν μια τάση για φαντασμαγορία της βίας ή εντάσσουν τις δράσεις τους στις ιδέες τους για την κοινωνική επανάσταση. Όπως δηλαδή στα κείμενά τους υπερασπίστηκαν τις ιδέες της οργάνωσης, τις ιδέες τους, προκύπτει κάποια τάση στείρας φαντασμαγορίας της βίας και των όπλων ή μια φροντίδα -πάλι- για την κοινωνική επανάσταση.

Μπερτράντ: Προφανώς δεν μπορώ να μιλήσω για λογαριασμό των κατηγορουμένων συντρόφων, αλλά η ερώτηση είναι τετριμμένη. Η κατηγορία έχει απευθυνθεί και σε εμάς, την οργάνωση “Κομμουνιστικό Επαναστατικό Πυρήνες”, μας είχαν αποκαλέσει επίσης μανιακούς και φετιχιστές της βίας. Είναι ένα πολύ παλιό εργαλείο προπαγάνδας που στόχο του έχει να απο-πολιτικοποιήσει την πρακτική της ένοπλης προπαγάνδας. Και στη δράση της οργάνωσης “Κομμουνιστικοί Επαναστατικοί Πυρήνες” και στη δράση της οργάνωσης “Επαναστατικός Αγώνας” είναι εύκολο να παρακολουθήσει κανείς μια προσεκτική, ακριβή και μετριάσμενη χρήση της βίας. Μπορεί φυσικά να γίνει μια συζήτηση στρατηγική και πολιτική για το είδος των στόχων, για τη μία ή την άλλη ενέργεια, αλλά σε κάθε περίπτωση είναι σαφές και από την επιλογή των στόχων και από το επίπεδο της βίας ότι δεν μπορεί να κατηγορηθεί σε καμία περίπτωση για ανορθολογισμό της χρήσης βίας.

*Η μετάφραση έγινε από σύντροφο μεταφραστή